

בש"פ 7550/19 - מדינת ישראל נגד מרעי טויל, בראא מסארווה

בבית המשפט העליון

בש"פ 7550/19

לפני: כבוד השופט ד' מינץ

העוררת: מדינת ישראל

נגד

המשיבים: 1. מרעי טויל
2. בראא מסארווה

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד
(השופט צ' דותן) במ"ת 5169-10-19 מיום
12.11.2019

תאריך הישיבה: י"ט בחשון התש"ף (17.11.19)

בשם העוררת: עו"ד שרית חתוקה

בשם משיב 1: עו"ד אלון טנקג'י

בשם משיב 2: עו"ד שי טובים

החלטה

לפני ערר לפי סעיף 53 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 על החלטתו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופט צ' דותן) במ"ת 5169-10-19 מיום 12.11.2019 במסגרתה הורה על מעצרו של המשיבים בפיקוח אלקטרוני.

1. ביום 3.10.2019 הוגש כתב אישום נגד המשיבים המייחס להם עבירה של נשיאה והובלת נשק ותחמושת בצוותא, לפי סעיף 144(ב) רישא וסיפא ביחד עם סעיף 29(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977. על פי עובדות כתב האישום, המשיבים הובילו ברכב רובה מסוג M-16 (להלן: הנשק), טעון במחסנית ובה כדורים כשנצרתו במצב ירי אוטומטי, וכן כמאה כדורי תחמושת בשתי מחסניות ובחבילת קרטון. בד בבד עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה למעצר המשיבים עד תום ההליכים המשפטיים נגדם. ביום 3.10.2019 הסכימו באי-כוח המשיבים לקיומן של ראיות לכאורה לביסוס האמור בכתב האישום, ובית המשפט הורה בהסכמת הצדדים על הכנת תסקירי מעצר אשר הוגשו ביום 30.10.2019.
2. מהתסקיר בעניינו של משיב 1 עולה כי הוא צעיר כבן 20, ללא עבר פלילי, אשר עתיד להתחיל לימודי סיעוד במכללה. לצד זאת נרשמו דפוסי הסתרה בכל הקשור לרקע למעצרו, ועל כן לשיטת שירות המבחן נשקף ממנו סיכון. עם זאת, שירות המבחן בחן את הצעת המשיב לחלופת מעצר בבית דודתו בפיקוח הוריו ושלושה דודים לסירוגין, והעריך כי המפקחים יוכלו לצמצם את הסיכון. על כן, הומלץ על שחרורו למעצר בית בחלופת המעצר המוצעת.
3. מהתסקיר בעניינו של משיב 2, עולה כי הוא כבן 24, עובד כמעסה עצמאי אשר למד הוראת אנגלית במכללה במשך שנה, שזו לו הסתבכותו הראשונה בפלילים. שירות המבחן התרשם מפער בין תפקודו התקין לבין התנהלותו הקודמת למעצר, אך סבר כי לאור יכולותיו והבנתו את חומרת מצבו, ניתן לשקול שחרורו לחלופת מעצר. המשיב הציע חלופת מעצר בבית משפחתו תחת פיקוח הוריו ואחיו, ושירות המבחן התרשם כי מדובר במפקחים רציניים אשר יכולים לצמצם את הסיכון שבשחרורו. על כן, הומלץ גם על שחרורו של משיב 2 לחלופה המוצעת על ידו.
4. ביום 12.11.2019 הורה בית המשפט המחוזי על מעצרו של המשיבים בפיקוח אלקטרוני, כאשר כל אחד מהמשיבים נדרש להפקיד 20,000 ש"ח במזומן, התחייבות עצמית וכל אחד מהמפקחים נדרש לחתום על ערבות צד ג' בסך של 40,000 ש"ח. בית המשפט נימק החלטתו בהמלצותיו החיוביות של שירות המבחן לגבי כל אחד מהם והתרשמותו של שירות המבחן ושלו מן המפקחים המוצעים. בית המשפט הדגיש כי אמנם, "נקודת המוצא" בעבירות נשק היא ככלל כי אין מורים על חלופת מעצר וגם קיימת בעייתיות בכך שהמפקחים המוצעים הינם קרובי משפחה של המשיבים. עם זאת, הבהיר בית המשפט כי קיימות "נסיבות מקלות" המאפשרות סטייה מהכלל במקרה זה, זאת תוך איזון בין השיקולים השונים התומכים במעצרו של המשיבים בפיקוח אלקטרוני, ולא במעצר בית כפי שהמליץ שירות המבחן. מכאן הערר שלפני.
5. העוררת טוענת כי בית המשפט שגה עת הורה על מעצרו של המשיבים בפיקוח אלקטרוני וכי ענינם אינו נופל בגדר אותם מקרים חריגים בהם יורה בית המשפט על מעצר שאינו מאחורי סורג ובריה. מעשיהם של המשיבים מלמדים על המסוכנות הגבוהה הנשקפת מהם, בשים לב לכך שהנשק שנמצא ברכבם היה טעון ובמצב של ירי אוטומטי. מסקנה זו מתחזקת נוכח האמור בתסקירי שירות המבחן באשר לדפוסי ההסתרה של המשיבים בכל הקשור לרקע למעצר. המשיבים אף לא סיפקו כל הסבר למאורע, ועוד רב הנסתר על הגלוי בענינם. בנוסף, על אף הרושם החיובי מהמפקחים, קיים קושי לתת במשיבים עצמם את האמון הדרוש לצורך מעצרו בפיקוח אלקטרוני.
6. בדיון שהתקיים לפני ביום 17.11.2019, טענו באי כוח המשיבים כי ענינם של המשיבים נופל תחת החריג המצדיק המשך מעצר בפיקוח אלקטרוני ולא מאחורי סורג ובריה. זאת לאור גילם הצעיר של המשיבים והרושם החיובי של שירות המבחן ושל בית המשפט המחוזי מהמפקחים המוצעים. לטענתם, מעצרו של המשיבים מאחורי סורג ובריה

נוגד את האינטרס הציבורי למנוע מהמשיבים, צעירים נורמטיביים בראשית חייהם, התדרדרות לעבריינות. זאת ועוד, העוררת לא הצביעה על סיבה קונקרטית לפיה אין לתת במשיבים אמון, בשים לב לכך שהם נעדרים עבר פלילי. הודגש כי על בני משפחותיהם של המשיבים, שישמשו כמפקחים, נמנים אנשים רציניים ואחראיים, רופאים ומטפלים. כן טענו כי אין בכך שלא מסרו המשיבים גרסה מלאה בשלב זה של ההליכים כדי למנוע מהם המשך מעצר בפיקוח אלקטרוני.

7. לאחר עיון בערר ובנספחים שהוגשו, ושמיעת טיעוני באי-כוח הצדדים בעל-פה, הגעתי למסקנה כי יש לדחות את הערר.

8. ככלל, בית משפט זה אינו נוהג להתערב בהחלטות בעניין שחרור למעצר בית או מעצר בפיקוח אלקטרוני (בש"פ 6753/19 מדינת ישראל נ' אבו זייד, פסקה 8 (30.10.2019); בש"פ 5054/14 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה ח' (22.7.2014)). זאת, בין היתר לאור היתרון שישנו לערכאה דיונית בהערכת חלופות המעצר (בש"פ 5678/18 מדינת ישראל נ' בן סבח שבו(26.7.2018)). גם במקרה זה לא ראיתי מקום לסטות מהחלטת בית המשפט המחוזי.

9. אמנם, צודקת העוררת כי נסיבות המקרה מטרידות מאוד והעבירה המיוחסת למשיבים חמורה. זאת ודאי בשים לב לעובדה כי טרם התבהרה התמונה המלאה על אודות חלקם של כל אחד מהמשיבים בביצוע העבירה. מעיון בפרוטוקול הדיון ובהחלטת בית המשפט המחוזי עולה כי עניינם של המשיבים נבחן באופן יסודי על ידי בית המשפט, אשר השתכנע – לאחר חקירת המפקחים – כי יש במעצר בפיקוח אלקטרוני, בצירוף ערבויות כפי שנקבע, כדי לאזן בין החשש מהמסוכנות הנשקפת מהמשיבים לבין הפגיעה בחירותם. במסגרת זו בית המשפט נתן דעתו גם לעבירות בהן מואשמים המשיבים ולחומרת המעשים, מן העבר האחד, אך גם לנסיבות המקרה הפרטניות, להתרשמותו מן המפקחים המוצעים ולהמלצות שירות המבחן, מן העבר השני. בית המשפט גם חקר את המפקחים שהוצעו על ידי המשיבים והתרשם מהם באופן בלתי אמצעי, לחיוב. והלכה היא כי בית משפט זה ימלט להתערב בקביעתה של הערכאה הדיונית באשר להתאמתם של המפקחים המוצעים (ראו למשל: בש"פ 2576/18 היועץ המשפטי לממשלה נ' פלוני, פסקה 17 (1.4.2016)). בנסיבות אלה, אינני סבור כי נפלה טעות בהחלטת בית המשפט המחוזי להורות על מעצרם של המפקחים בפיקוח אלקטרוני.

כאמור, הערר נדחה.

ניתנה היום, כ' בחשוון התש"ף (18.11.2019).

ש ו פ ט